

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 3. Quomodo illi Deus manifestaverit alio modo suam divinam
essentiam, & faciem, ac Trinitatem Personarum, & nonnulla sua attributa,
atque de modo pertingendi ad tam sublimem communicationem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

cum eo, quod experior, quando mihi Divina Majestas revelat magnitudinem suæ Divinæ Essentiæ, mihi videretur profus idem, quod illis revelatur. Et verò existimo, me semel atque iterum non procul abuisse, ab illa extraordinaria visionis claritate, de qua Vestra Paternitas loquitur, dū adfert pro exemplo S. Paulum, quando fuit raptus ad tertium cœlum. *Hoc respondit ad meam interrogationem, & cum illi dixissem, ut ageret cum suis sanctis Angelis, an aliquâ tali occasione vidisset DEUM eo modo, quo ipsi illum vident, nunquã reperit opportunitatem id interrogandi, neque enim est in ipsius potestate, conferre cum*

illis, quidquid opatur, eam forte ob causam, quod illam DEUS noluerit magis quonã hoc illuminare, quàm dictum sit. Quod verò dicit de visione simili visioni S. Pauli, non asserit tam asseveranter & firmiter, sicut alia; sed cum sit tam magnum illud lumen, videtur esse ipsa claritas gloriæ, quamvis ad ipsam non pertingat. Verum, quin est possibile DEO, valdeq; probabile, collatam fuisse istam gratiam quibusdam Sanctis in hac vita; permitto pro Lectoris affectui, ut iudices, contuleritne illam isti sua famula, id quod ipsius verba indicare videntur. Atq; si hoc unquam evenit, evenerit in visione Divinæ faciei, qua mox referetur.

CAPUT III.

Quomodo illi DEUS manifestaverit alio modo suam Divinam Essentiam, & Faciem, ac Trinitatem Personarum, & nonnulla sua attributa, atque de modo pertingendi ad tam sublimem communicationem.

§. I.

DUm aliquando agerem cum DEO (in Septembri anni 1619.) vidi me ipsam, & interiora meæ animæ, acsi referaretur porta aliqua clausa, ubi repositæ essent multæ res valde pretiosæ. Quare vehementer obstupescens, conspexi intrâ me omnia mysteria jam descripta, quæ DEUS operatus est in mea anima, & erant digesta quàm ordinatissimè ac elegantissimè. Elevavi oculos mentis, & vidi totam Beatissimam Trinitatem contèplantem attentè, & cum approbatione totum illud opus, ac mysteria, quæ operata fuerunt suâ manu in mea anima: quam visionem multò magis obstupui. Tum dixit Dominus modo quodam mirabili: Bonum est opus, quod peregi in ista anima. Deinde conjecit oculis in meos Dominos Angelos, dixit illis: Adducite ad me istam animam, ducetis enim illam mecum, quò ego vobis mandavero, ut modi-

cùm quiescat, fruaturque me. Et fui subito ab illis arrepta, ac in momento translata ad cœlestem Jerosolymam, & constituta apud radicem magni ac alti montis argenti & auri, ac pretiosorum lapidum, ubi mihi dixerunt: Anima, esto bono animo, hæc enim sursum, per istum montem, quem vides, tibi est ascendendum, nos autem te juvabimus. Accidit mihi id difficile, quia mihi videbatur asper & arduus ascensus, tandem tamen animata à sanctis Angelis incepti ascendere, ipsis adjuvantibus. Perveni ad cacumen illius sancti montis, ubi juxta quosdam altos & mirabiles muros modicum stetimus, quia sancti illi Angelis & meus Custos ægrè poterant, propter meam debilitatem progredi ad majorem & eminentiorem altitudinem. Iterum denique, DEO opitulante, sunt profecti volatum seu ascensum mysticæ, ad quoddam munitissimum, & valde altè castellum, in quo mea anima usque actò fuit absorpta, ut existimaret, se non posse ampliùs inde abire, destituereturque viribus, in ea DEI immensitate. Postquam hoc

hoc modo fuiffem aliquamdiu compara-
ta, vidi, quòd sancti Angeli adhuc conji-
cerent oculos ad alium altiore afcenfum,
& verò refumentes fuum quafi volatum
myfticum, me deduxerunt ad altitudinē
illarum Divinarum caliginum noftri ma-
gni DEI ac Domini, ubi fui immerfa ac
perdita in quadam infinita immenfitate,
neq; amplius mei eram compos, tantum-
que dicebam: *Amplius est, quàm hoc: Am-
plius est, quàm hoc.* Post modicam quietem
fum ab illis ducta ad eminentiorem
altitudinem, dictumque mihi fuit: Con-
fortare anima, quia hic videbis faciem
DEI: Videbatur mihi effe Divinum mi-
raculum, quòd non exanimarer in illa al-
titudine. Tum Dominus subito dixit meis
Angelis: Confortate modò iftam animā.
Et continuo vidi quandam faciem inftar
Solis, fed itā, ut mihi derepentē evanefce-
ret ex oculis, quia mihi non est vifa com-
paruiffe ultra momentum: ficut, quando
obfcuriffimā nocte emicat fulgur tam luci-
dum, ut in ietu oculi revelet ea, quæ funt
in via, itā revelavit DEUS meæ animæ
incomprehenfibilem magnitudinem fuæ
Divinæ & infinitæ Effentiz, adeò ut vehe-
menter fuerit abforpta, attonita, & quo-
dammodo fibi erepta. Atque in eo mo-
mento peflumiviffet natura, nifi à DEO
fuiffet corroborata; fuit enim iftud opus
majus, quàm dici, intelligi, vel explicari
poffit. Ob hanc vifionem talis meæ ani-
mæ fuit ftatus, qualem fuiffe credi potefl,
cùm illi videretur jam effe impoffibile redire
deorfum, feu descendere ad terram. In-
terea illam in momento perduxerunt ad
quandam infinitatem altiore, ubi ei effe
à Domino ostenfa quædam fumma clari-
tas, & lux inacceffibilis, in qua vidit & co-
gnovit magnitudinem Divinorum Attri-
butorum. Erat abforpta, abrepta, & at-
tonita, dum modò hic, modò ibi contem-
plaretur illam Majeflratem, & quidquid vi-
debat, erat DEUS, atque magis DEUS,
& unus folus DEUS, intuebatur quoque
fuos sanctos Angelos, vixque fibi illos vi-
debatur cognofcere. Tunc, nescio quo-
modo, confpexit Majeflratem Chrifti Do-
mini, qui ad ipfam veniebat. Hoc Divi-

no afpectu mea anima fumme fuit exhila-
rata, quia fibi videbatur confpexiffe fuum
Dominum, oriundum ex eadem patria,
& in terris natum. Accessit ad me, dixit-
que mihi valde affabiliter, & amanter: Es-
ne hic mea Anima? dicagè, quomodo te
hic invenio? Nefciens ego, quid refpon-
derem, dixi: Domine, duc me tecum.
Veni huc, mea Anima, repofuit Dominus;
& affumpto meo fpiritu ad fua Divina bra-
chia, cum fuaviffima quadam unione, me
deduxit ex illis altis cacuminibus, nunquā
vifis, aut cognitis. Quia eram mortalis, &
Dominus me volebat relinquere in illis
pretiofis aureis montibus, cum meis fan-
ctis Angelis, reflexi me modicum, & dixi:
Noli Domine, noli me hic relinquere, fed
repone me in loco, in quo me vis effe. Sic
itā licèt, Anima, refpondit Dominus, du-
xitque me Divina Majeflras eo modo, do-
nec me collocaret in angulo mei lectuli.

Per complures mihi dies inhæfit ea vi-
fio, ut quotiescunque loquerer, vel fcribere-
rem, mihi viderer quodammodo effe in il-
lis altiffimis fastigijs, in quibus fueram.
Statim autem ac præterijt myfterium, cō-
fideravi, quid significarent illi alti montes
auri & pretioforum lapidum, quia mihi
tunc DEUS hoc non manifeflaverat.
Dum id cogitarem, dixit mihi Dominus:
Anima, modò tibi dicam, quod optas. No-
veris, illos aureos & gemmeos montes, per
quos afcendebas, & progrediebaris diffi-
culter, quamvis fueris adjura à meis Ange-
lis, ut pertingeres ad illum verticem, & al-
tiffima fastigia Effentiz Divinæ, quo fuiffi
perducta, significaviffe, quòd animæ, pri-
usquam evehatur ad tam altum & felicem
ftatum tam Divinæ communicationis,
fint pertranfeunda, conculcanda, & obli-
vioni mandanda omnia, quæ non funt
purè DEUS, ipfiusque Divinus Amor, ac
beneplacitum, cujuscunque ea fint condi-
tionis, five parva fint, five magna, subli-
mia vel humilia, naturalia aut fpiritualia,
itā ut nihil aliud magis, quàm DEUM ap-
pretiet, amet, æftimet, ac diligat anima,
fincero & constanti amore, nulli unquam
rei, utcunque bonæ, ne quidem ipfis Divi-
nis donis tantum inhærendo, quantum e-

orundem datori, qui est ipse DEUS. Hi fuerunt aurei montes, per quos oportet ascendere ad cognoscendam altitudinem Divinæ Essentiæ.

§. II.

DUm aliàs manè agerem cum DEO (in Octobri anni 1622.) postquam exegissem noctem unam in gravissimis doloribus, dixit mihi Dominus: Quid agis, Anima? quomodo vales Creatura mea? Et respiciens meos Dominos Angelos: Accipite, *ajebat*, istam creaturam, & collocate in ipsius loco ac sede mystica, quam jam novistis, atque adferre illam ad me. Subitò me posuerunt in ea sella, indutam veste albâ, & coopertam pallio cœlestis coloris. Hoc modo me stiterunt conspectui DEI, qui me abripuit ex ea sede, in qua eram, & univit secum meam animam, intròmissamq; in suam ipsius Essentiâ Divinam, tulit ad cœlestem Jerosolymam, & ex se ipso expositam, collocatamque intrâ illam supernam civitatem, sic est alloquutus: Attolle oculos, Anima mea, & aspice hos Cœlos Cœlorum, istas divitias & thesauros meæ magnificentiæ, ac majestatis. Postquam elevavissem oculos meæ animæ, sicut fueram à Domino jussa, vidi quoddam Divinum & præstantissimum, pulcherrimum ac resplendens Cœlum, totum auro, unionibus, & pretiosis lapidibus, miro ac multiplici artificio exornatû, quod erat intrâ Cœlos materiales, quasi in quodam tabernaculo, ac throno. Et hæc representabant inæstimabiles divitias Magnificentiæ, & Omnipotentæ ac Majestatis nostri magni DEI & Domini. Ista visio duravit aliquamdiu, affecitque summo stupore meam animam, unâque replevit solatio, & Dominus illam continuò reassumpsit in se ipsam, indeque tulit ad quandam magnum & eminentissimum montem, ubi ipsi ostendit Divinam & cœlestem gloriam, exhibendo illi quoddam Cœlum, in quo erat & morabatur ipsemet DEUS, cum magna Majestate. Postquam autem ibi aliquo tempore mansisset, satisque perspicuè cognovisset Divinam Magnificen-

tiam, denuò illam recepit in se ipsum, subitoque transtulit ad amplum & elegans palatium, atque cum eam exposuisset ex se ipso, ostendit illi quàm optime coordinatum, fortissimum, lucidissimum, stupendum & illustre armamentarium, quod significabat, & quàm vivacissimè representabat immensam nostri magni DEI ac Domini Potentiâ, ejusdemque Divinam Justitiâ. Huic iterum visioni mea anima est diu immorata, cum magno stupore suo ac solatio. Deinde illam Dominus derepente in se ipsum reassumpsit, sicut reliquis duabus vicibus, tulitque ad quandam locum magnæ gloriæ, ubi ipsi ostendit mysticum, elegantissimum & pretiosissimum librum clausum, ac signatum septem sigillis, quæ erant ex purissimo & splendidissimo auro. Hic Divinus Liber hærebat in eo loco gloriæ quasi in aère, sustentatus arcano modo, suâ propriâ virtute, & Divinâ potentiâ. Hoc mysterio conspecto mea anima præter omnem morem obstupuit, & repleta est inconsueto solatio, lustrabatque illum omni ex parte, neque unquam avertēbat oculos ab eo contemplando, sed nec avertere voluisset: quia ibi videbat & cognoscebat speciali & cœlesti perfusa lumine, quod illi DEUS ipse communicabat, infinitam Sapientiam, & summam Bonitatem sui Magni DEI ac Domini, quam nulla potest assequi creatura, vel intelligere. Atque hoc significabant sigilla mystica, & clausura illius libri, cui assistebat ipse DEUS. Iste raptus meæ animæ admirabundæ, diu duravit. Deinde illi Dominus manifestavit sublimitatē Chorum Angelicorum, & ab eo illuminata cognovit Potentiâ, Sapientiam, ac Naturam illorum Beatorum Spirituum, unâque gloriam, quâ perfruentur animæ Sanctorum. Et subitò ipsi dixit Dominus: Veni, Anima, veni, & videbis meam sanctissimam Matrem, quod te summo afficiet solatio. Pervenit eò, ubi erat illa sacratissima Domina, & postquam me coram ipsa prostravissem, sacratissima ista Domina me elevavit perbenignè & amanter, allocutâque est quàm affabilissimè, & amplexata suis sacratissimis brachijs meâ collâ.

collum. Fuit maxima consolatio, quam mea anima percepit ex ista gratia, & ingens lumen, mihi à DEO communicatum, de excellentia, puritate, & gloria huius sanctissimæ Dominæ nostræ. Mansi aliquamdiu quasi absorpta & sopita in illis sacratissimis brachijs, & quando fui expergefacta, inveni me unitam meo DEO, in illo ipsius Divino Esse, atque Dominus mandavit Angelis, ut me referrent ad meum locelum eodem modo, quo me abstulerant.

§. III.

ALio die (in Junio anni 1622) vidi Majestatem DEI Domini nostri summâ conspicuam magnificentiâ, undique circumdatam quâdam catenâ, quæ erat ex pretiosissimo auro, & in illa catena conspexi totum mundum, omnes res creatas, & meam animam. Vehementer mirabar, quòd viderem talem DEI magnificentiâ, omnesque creaturas unitas huic Domino, suo Creatori, & magnæ ipsius Majestati. Contemplata sum aliquamdiu hoc mysterium, & postea vidi, me illâ grandi catenâ circumdari à Domino triplici circumvolutione tam arcè, ut mea anima fuerit summè conjuncta DEO, penitusque ac totaliter me univerim cum Divina ipsius Essentia, ut per eam unionem quasi cum ejus-

dem Majestate coaluerim. Sic unita mansi satis diu, quoad usque me Dominus paulatim dimisit, & reliquit in eodem statu. Denique agendo alia vice cum DEO, vidi tria elegantissima specula; in duobus erant duæ facies, & in tertio Sol splendidissimus, in quo mihi Dominus per specialissimum lumen manifestavit mysterium Sanctissimæ Trinitatis. In duobus speculis cognovi, quomodo Pater generet Filium, communicando illi totam suam Divinitatem, ita ut sint unus DEUS; in tertio, quomodo Pater & Filius producant Spiritum Sanctum, qui est unus DEUS cum ipsis, deditque mihi ejusdem Majestas specialissimam secum unionem in his tribus Divinis Personis, durantem multis diebus, quibus continuo intra DEUM manebam.

Ista visio trium speculorum, quæ significabant distinctionem trium Divinarum Personarum, magis declaratur hoc addito, quòd duæ facies repræsentaverint, Filium, per æternam generationem, esse quasi imaginem & similitudinem sui Patris, in sua Divina Essentia, quæ est beatissima Facies DEI; Spiritum sanctum vero, spectatâ ejus Processione non procedere tanquam imaginem Patris & Filij, sed tanquam infinitum ignem amoris, repræsentatum per Solem, quamvis sit idem DEUS cum utroque, & habeat eandem cum ipsis faciem.

CAPVT IV.

De Magnitudine DEI, ut est infinitus ignis, ac de spirituali quadam cum ipso lucta animæ illum tenentis, & nolentis dimittere, nisi ei benedicat.

Mirabiles sunt lucta, & pugna spirituales DEUM inter & animam, quæ serivò addicta est orationi & contemplationi, præsertim quando elevatur ad eas cognitiones, & bona tam sublimia, qualia sunt commemorata. Modò anima adheret DEO, & non vult ipsum dimittere, nisi illi benedicat; modò vice versâ tam fortiter est unita DEO, ut tantam unionem

nequeat sustinere, obsecrèq; illum, ut ipsam relinquat ac dimittat; idque modis mysticis, qui deinceps referentur.

§. I.

DUm versarer quâdam nocte coram DEO (in Martio anni 1621.) videbam interruptè quendam magnum & pulchrum campum, in quo stabat valde alta & mirabilis scala, pertingens à terra usque ad cæ-